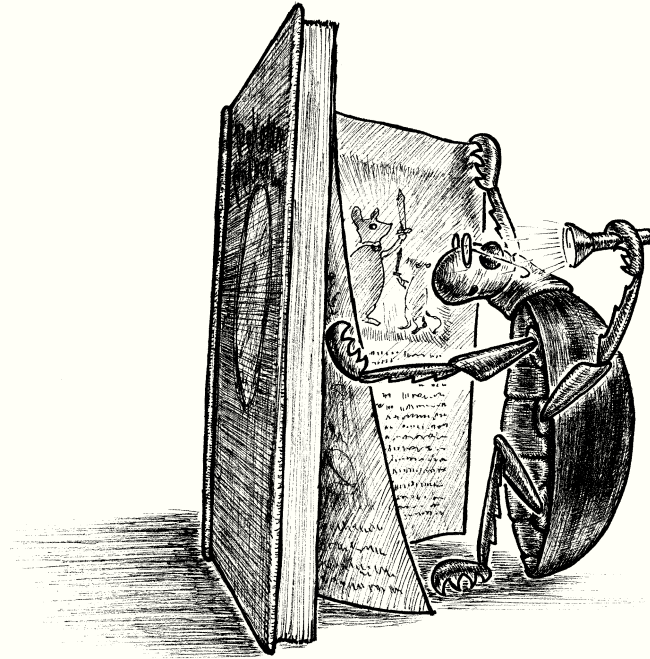

Peloton
PELTOHIIRI

Kotikolon turvassa

Tämän tarinan sankari on pienen pieni peltohiiri. ”Voiko jotain niin vähäpätöistä edes kutsua sankariksi?” saattaa osa lukijoista miettiä. Peltohiirellä ei tosiaan ollut kokoa, ei näköä, ei voimaa eikä urhoollista luonnetta. Niin, oikeastaan hänellä ei ollut mitään ominaisuuksia, joita sankarilta yleensä vaaditaan. Mutta uskokaa tai älkää, sankari hänestä tässä tarinassa tulee.

Peltohiiri vietti hiljaista elämäänsä pellon laidalla, aivan metsän tuntumassa. Hänen kotinaan oli pieni pyöreä olkimaja. Siellä hän tunsu olevansa niin turvassa, kuin tässä maailmassa vain voi olla.

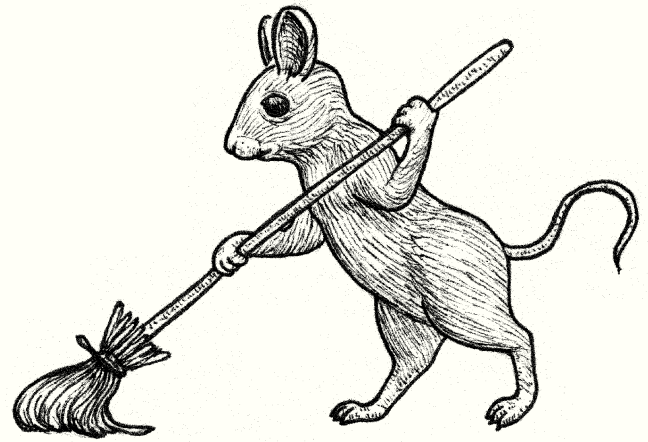
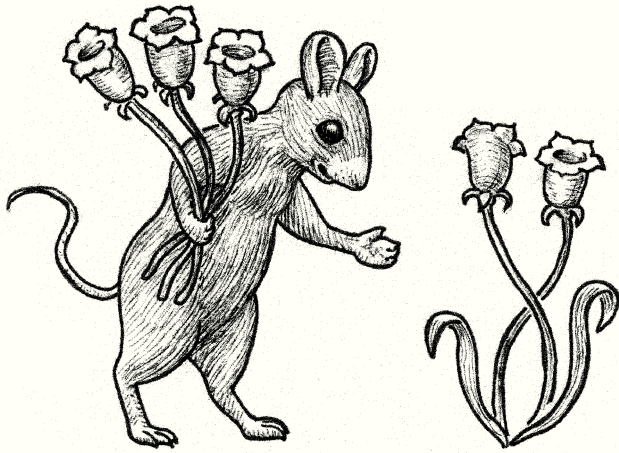
”Maailma on hirvittävän suuri paikka ja täynnä synkkiä metsiä, joihin voi eksyä, jyrkäniteitä, joilta voi tippua, haukkoja, joiden kynsiin voi joutua, ja sen semmoisia”, Peltohiiri listasi mielessään.

Peltohiiri piti siitä, että asiat pysyivät entisellä ja turvallisella tolallaan. Siksi hän täytti päivänsä arkisilla askareilla. Hän siivosi majansa, keräsi jyviä ja halkoi pieniä risuja polttopuiksi. Niitä tarvittiin niin talven kuin minkä tahansa muunkin vaikean ajan varalta. Näin puuhaillessaan hän hyräili itsekseen ja oli melko tyytyväinen elämäänsä.

Vasta illalla Peltohiiren keittäessä teetä pieni ontto ja yksinäinen tunne valtasi hänen mielensä. Hän katsoi majansa ikkunasta ulos ja näki Herra Oravan ja Siilin, jotka verkkaisesti kävelivät peltotietä pitkin.

”Eivät taida tietää, minkälaisen veitsen terällä elävät”, kuiskasi Peltohiiri, joka pelkäsi kaikennäköistä naapureidensakin puolesta. Hän ei ymmärtänyt, miten muut

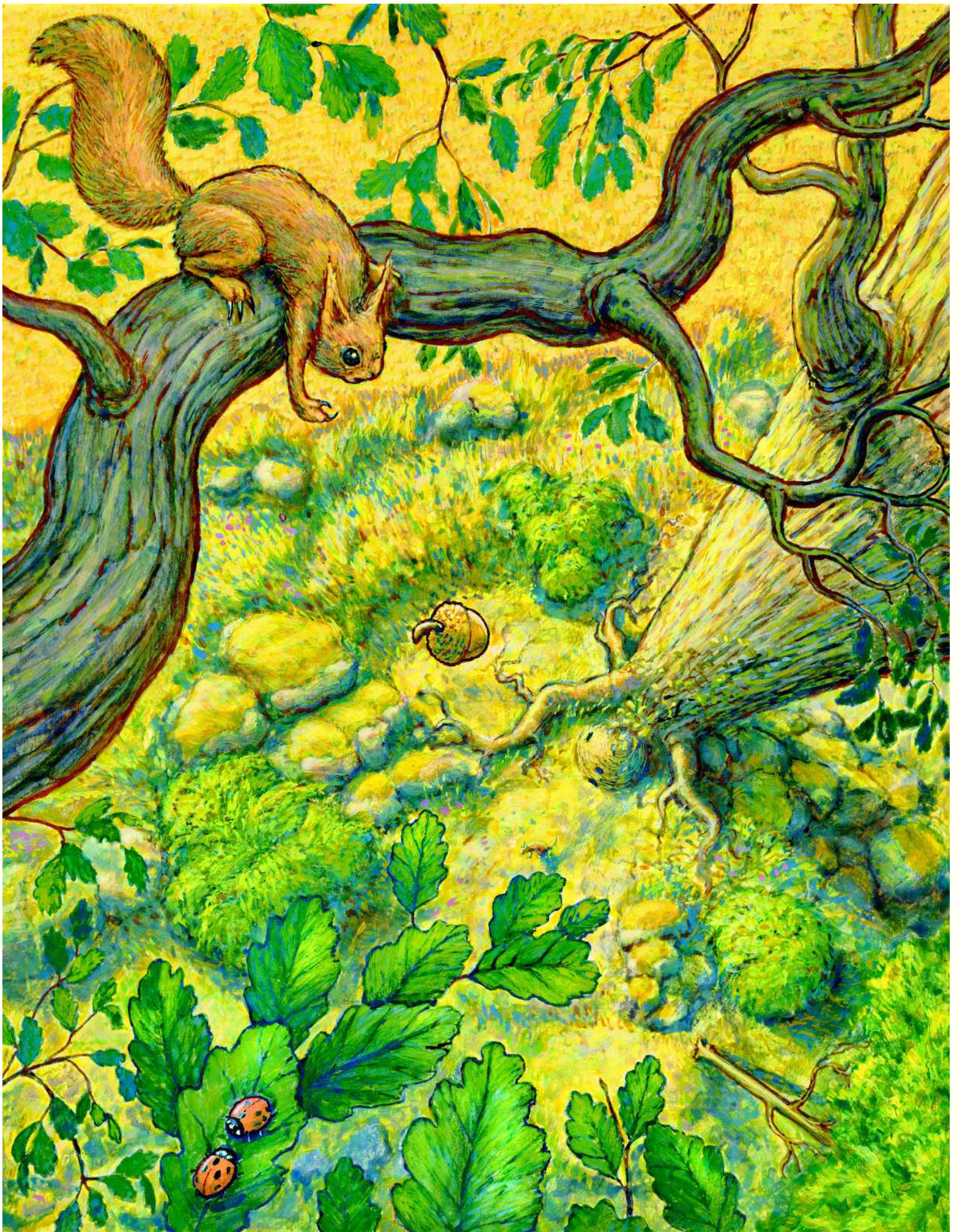

eläimet noin uhkarohkeasti kävelivät keskellä peltotietä alttiina kaikille pedoille tai jollekin muulle pelottavalle, joka saattoi tippua taivaasta koska vain. Olihan se hupsu ajatus, mutta Peltohiirestä täysin uskottava. Ja mistä tuo pieni yksinäisyyden tunne aina silloin tällöin hänen mieleensä tuli, siihen hän ei halunnut syventyä.

Kun viimeisetkin päivän askareet oli tehty, jyvät säilötty, takka sytytetty ja nokkoslehdet ripustettu kuivumaan, Peltohiiri meni kirjahyllynsä luokse. Hylly oli täynnä kirjoja, joissa oli tarinoita urheista sankarista ja löytöretkeilijöistä.

Nukkumaan mennessään Peltohiiren oli tapana uppoutua noiden tarinoiden kiehtovaan maailmaan, joka oli kovin kaukana hänen omasta pienestä kotikolostaan. Erityisesti häntä sykähdyttivät sellaiset tarinoiden kohdat, joissa sankari vastoin kaikkia todennäköisyyksiä kukisti kolme kertaa suuremman vihollisen. Hän piti myös lopun suurista voitonjuhlista, joista alati vapauteen kaipeava sankari livisti kohti uusia seikkailuja. Luettuaan tarinan loppuun Peltohiiri laittoi silmänsä kiinni ja hetken ennen nukahtamista hän unelmoi sankarillisesta elämästä.

Suuri järkytys

Eräänä päivänä sattui harmillinen tapahtuma, joka myöhemmin kuitenkin osoittautuu erinomaiseksi käännteeksi Peltohiiren elämässä. Peltohiiri keräili majansa lähistöllä maahan tippuneita jyviä. Päivä oli kaunis ja puiden lehvästössä humisi verkkainen kesätuuli. Myös Herra Orava oli tullut ulos pesästään nauttimaan aamuauringosta. Hän istui vanhan tammen oksalla syöden terhoa ja tarkkaili samalla alhaalla häärivää Peltohiirtä. Juuri kun Herra Orava oli huudahtamassa tervehdyksen, hänen otteensa tammenterhosta lipesi ja terho

tippui suoraan Peltohiiren päähän. Peltohiiri säikähti äkillistä ja selittämätöntä kolahdusta ja juoksi salamana olkimajaansa.

”Maailmanloppu!” hän parahti. Herra Orava yritti huutaa ylhäältä puusta anteeksi-pyyynnön, mutta naapurua ei näkynyt enää missään. Peltohiiri laittoi oven kolminkertaiseen lukkoon ja puikahti sänkynsä alle. Vasta siellä hän uskalsi vetää henkeä.

”Mikä kauheaa onnettomuus meitä onkaan kohdannut! Taivaankappaleet alkavat tippua niskaamme!” ajatteli Peltohiiri hädisään.

Pitkän aikaa Peltoshiiri oli suunniltaan pelosta ja kuvitteli mielessään kaikkea mahdollista hirvittävän kauheaa. Hänen mielensä oli hyvin levoton ja hän tunsu syvää yksinäisyyttä tämän järkytyksen keskellä.

”Mutta mitä minä nyt teen? Minne menen? Ja miten tämä on mahdollista?” Kysymykset poukkoilivat Peltoshiiren päässä. Samaan aikaan ovelta kuului koputus, mutta Peltoshiiri pysyi hievahtamatta paikallaan.

”Siellä on varmasti joku maailmanlopun huligaani. Eläinten on tapana villiintyä

tällaisten luonnonmullistusten aikana”, ajatteli Peltoshiiri ja jäi sänkynsä alle. Oven takana olisi ollut tietysti Herra Orava, joka halusi pahoitella vahinkoa. Suoraan sanoen hän oli hieman huolissaan naapurinsa voinnista. Herra Orava kurkisti oven pienestä ikkunasta varmistaakseen, ettei Peltoshiirellä ollut hätää. Hän näki Peltoshiiren kyyryssä sänkynsä alla.

”Ihan kunnossa, mitä nyt hieman höpsähtänyt”, mutisi Herra Orava ja jatkoi iltakävelyään.

Muutaman päivän Peltohiiri kyyhötti milloin sängyn alla, milloin pöydän alla, mutta kun ulkoa ei kuulunut mitään sen kummempaa ryminää, hän vähitellen uskaltautui pois suojastaan. Peltohiirtä alkoi myös kiinnostaa, miltä maailma näytti suuren hävityksen jälkeen.

”Jossain vaiheessa tosiasiat täytyy kohdata urhoollisesti”, puheli hän itseään rohkaistakseen. Peltohiiri hiipi ikkunan luokse ja valmistautui näkemään kammottavan tuhon, mutta hänen hämmästyksensä ikku-

nasta kajasti pehmeä alkuillan auringonkajo.

”Jäljelle on jäänyt ainakin aurinko ja kuu”, järkeili Peltohiiri. Hän tarttui kädellään varovasti ikkunankarmiin ja kurkisti ulos. Näky oli niin pysäyttävä, ettei Peltohiiri ollut uskoa silmiään.

Ilta oli mitä kaunein: aurinko paistoi matalalta ja vain harvakseltaan leppoisa tuulenvire huojutti heinikkoa. Herra Orava näkyi pitävän metsäneläimille jonkinlaista puhetta,

eikä kellään vaikuttanut olevan huolen häivää. Peltoshiiri jäähmettyi paikalleen ja tunsi kuristavan tunteen sydämessään. Hän ymmärsi, että maailmanloppu oli koittanut ainoastaan hänen kuvitelmissaan. Häntä harmitti suuresti se, kuinka pelokas hiiri hän oli ja kuinka nololta nyt tuntuikaan ajatella asiaa, johon hän oli hetki sitten niin vankasti uskonut.

”Mitähän muut metsäneläimet ajattelisivat, jos tietäisivät minun uskoneen, että maailmanloppu tuli?” hän mietti surkeana. Peltoshiiri tiesi hyvin muiden pitävän häntä hupsuna, ja hetkittäin hän itsekin ajatteli

niin. Toisaalta Peltoshiiri oli hyvin huojentunut, ettei maailma ollutkaan tuhoutunut. Hän mietti lukemiensa tarinoiden sankareita ja heidän urheuttaan. Peltoshiiri halusi kovasti tietää, miltä tuntuisi tehdä suuria ja merkityksellisiä tekoja ilman pelkoa. Tämä ajatus päässään hän kävi levolle, ja juuri ennen nukahtamista hän kirjoitti päiväkirjaansa:

”Tällä kaikella voi olla jokin suurempi merkitys minun elämässäni.” Sitten Peltoshiiri vaipui sikeään uneen, ja nukkuessaan hän näki unta pienen mutta urhean hiiren sankariteoista.

